

-Maleïts lladres! Lladres maleïts! Cridava l'esquirol.

Les seves nous havien estat robades i necessitava l'ajuda del famós comissari Gordon, cap de la policia i detectiu d'aquell bosc. Temut per tots els delinqüents, del primer a l'últim.

El comissari, que estava adormit damunt d'un document important i la cara enmig d'un pilonet d'engrunes, es va despertar avergonyit. Ràpidament, va escoltar la història de l'esquirol, escrivint i segellant el següent informe:

"Un nombre considerable de nous robades a l'esquirol.
Ningú n'és sospitós.
O bé: tothom n'és sospitós"

2

LÀMINA 1

Nevant i amb lluna plena el comissari Gordon va seguir a l'esquirol fins a la zona del robatori. Van arribar a un pi molt alt, amb un petit forat i una gran cavitat dins. Allà l'esquirol emmagatzemava les nous a la tardor per menjar-se-les a l'hivern.

-Saquejadors horripilants! Horripilants saquejadors! Me n'han robat moltíssimes. Moltíssimes!- va tornar a cridar l'esquirol nerviós.

El comissari Gordon va trobar una llagrimeta congelada i va deduir que l'esquirol havia plorat. Aquest forat era el rebost de l'esquirol, on venia cada diumenge a comptar les nous. Podrien haver estat robades fa dies.

-Ara millor que te'n vagis a casa. Jo em quedaré aquí per vigilar el forat. Tranquil!- va dir el comissari després de revisar l'escena.

L'esquirol va marxar a través de la neu i el comissari es va asseure sobre la neu a fer guàrdia.

3

LÀMINA 2

Fent guàrdia va veure un petit ratolinet que duia una nou als braços.

“-Ha! – va pensar el comissari-. Vet aquí el lladre. El lladre professional que saqueja el nostre bosc és un ratolinet.”

-Alto! Alto, en nom de la llei!- cridava el comissari amb una veu freda com el gel.

En aquell moment es va adonar-se que s'havia convertit en un bloc de gel.

El ratolinet va desaparèixer i el comissari estava clavat a terra. Amb els dits, mans i peus congelats.

-Ajuda! En nom de la llei! Si us plau!

El ratolinet va tornar, va desenterrar el comissari i li va demanar permís per menjar-se la nou. Després en Gordon el va portar a comissaria i va descobrir que no era un lladre, només tenia gana, també que no tenia casa, professió ni nom.

4

LÀMINA 3

El comissari li va posar un nom, Pat. I com no tenia lloc on viure, la va convidar a descansar a l'habitació de la comissaria que tenia barrots a la porta i a la finestra.

-No vull que em fiquis a la presó- va somicar la Pat.

El comissari, perquè estigues tranquil la Pat, va portar el seu llit i van dormir els dos dies de la presó.

Abans d'adormir-se, va pensar que la Pat podria ser una bona ajudanta de policia.

-Escolta Pat, t'agradaria ser policia? – li va preguntar de sobte.

- Sí, i tant!- va contestar la Pat sense pensar-ho.

I així se'n van adormir en un tres i no res. Al comissari no li agradaven les coses horribles. En canvi, li encantava seure davant la llar de foc, amb una tassa de te i unes quantes magdalenes. I, sobretot, volia que al bosc no hi passés res de res. La Pat l'ajudaria.

5

LÀMINA 4

L'endemà el comissari i la Pat es van despertar sentint els crits de l'esquirol.

-Lladregots repugnants! Repugnants lladregots! Brr!
Els lladres m'han tornat a robar! Se m'ho han endut tot! Absolutament tot!

El comissari va explicar-li a l'esquirol que havia contractat una ajudant per poder resoldre abans el cas. I que, així que haguessin acabat d'esmorzar, ell i l'ajudant sortirien a la recerca de més pistes.

-Apa, ara vés-te'n de seguida. Afanya't i vigila les petjades!- Va dir el comissari-. No toquis res!

L'esquirol llavors va marxar ràpidament. Aleshores el comissari i la Pat van esmorzar les magdalenes de vainilla i melmelada de maduixa per sobre.

6

LÀMINA 5

El sol brillava i a aquella hora tots els animals del bosc ja estaven desperts. Quan van arribar al forat del pi el comissari es va disgustar molt. Al forat no hi havia cap nou!

El comissari i la Pat van buscar pistes i van descobrir que els lladres eren dos animalons petits que ho van fer expressament, sabent que era un delicte. Fins i tot, van arrancar la branca d'un arbre per esborrar les seves petjades.

La Pat llavors va proposar al comissari que ella continuaria investigant i preguntaria a tots els animals qui era l'animal més astut i perillós.

-Bravo!- va exclamar el comissari-. Quina noia més valenta! Mentrestant, jo aniré a casa i escriure una llista de sospitosos. Després segellaré tots els informes. I escalfaré llet per quan tornis.

7

LÀMINA 6

La Pat tenia un pla. Havia decidit interrogar un gran nombre de ratolins, conills i llebres. Els preguntaria si creien que l'animal més perillós i més astut de tot el bosc era qui havia robat les nous de l'esquirol.

Va visitar tots els animals que coneixia i fins i tot, va anar més enllà del districte del comissari Gordon. Dins d'un cau on vivia un animalot molt perillós. La Pat va veure l'animal més perillós i més astut, que jeia arraulit i dormia com un soc. I va veure de lluny els seus ullals esmolats. Va veure a la guineu.

"Probablement, té les nous amagades en un altre lloc – va pensar – per això és l'animal més astut". La Pat va sortir del cau tan silenciosament com havia entrat i va córrer a explicar-li tot al comissari.

8

LÀMINA 7

Quan la Pat va arribar li va explicar al comissari tot el que havia investigat i que pensava que l'animal que havia robat les nous era la guineu. El comissari, que anys enrere, havia tingut un cas amb la guineu li va dir:

-Per molt horrible i terrible que sigui la guineu, de cap de les maneres s'ha enfilat a l'arbre i ha robat les nous de l'esquirol. Les guineus no en saben d'enfilarse als arbres!

Aleshores el comissari li va ensenyar una llista amb els possibles sospitosos. La guineu només deixava petjada mentre que els esquirols i ratolins, deixaven petjades, s'enfilaven els arbres i menjaven nous. Sens dubte els esquirols i ratolins eren els sospitosos d'aquest robatori.

Llavors la Pat va tenir una idea.

9

LÀMINA 8

La gran idea de la Pat va ser preparar un parany per lladres. Primer demanarien en préstec vint nous de diferents ratolins i esquiroles. Després les farien una muntanya de nous a prop de la comissaria i en un rètol escriuriem:

“Aquestes nous són de la Pat. Està absolutament prohibit endur-se-les”.

Si el lladre les roba, el seguirien i recuperarien les nous de l'esquirol.

Quan van tenir tot preparat van entrar a la comissaria i van seure a tocar de la finestra, vigilant la muntanya de nous. Al cap d'una estona van veure una silueta que agafava les nous i la Pat va cridar:

-El lladre! Allà hi ha el lladre!

I, efectivament, així era.

10

LÀMINA 9

El comissari Gordon i la Pat va seguir la silueta i van descobrir que era l'esquirol. Aquest, quan va ser descobert, es va ficar a plorar.

-Au, acompanya'm a la comissaria.- va dir el comissari Gordon- I, si et ve de gust, allà podràs prendre un te ben calent. Però les quatre nous que has robat les hauràs de portar tu mateix.

En arribar, l'esquirol va asseure's a terra. Els dos policies el van interrogar. L'esquirol va explicar que per ell les nous eren com els seus fills i l'amor també l'amor de la seva vida. I els trobava molt a faltar.

Després de sentir-lo el comissari va dir:

-... bé, has d'anar a la presó! Durant un quinze minuts o així. Pots estirar-te al llit. I, mentrestant, pensar en com se sent algú a qui l'han robat alguna cosa.

L'esquirol no era el lladre de les nous del bosc, però havia de pensar que això que havia fet no estava bé.

11

LÀMINA 10

Just en aquell moment, la Pat va mirar per la finestra i va dir:

-Els lladres, comissari! Els lladres són allà!

Els dos van sortir fora i els van seguir. Eren les lladres de debò!
Van arribar a un voluminós roure amb un gran forat.

-Sortiu d'aquí! En nom de la llei!- va ordenar el comissari.

Els esquiroles van riure molt fort i van començar a martellejar i clavar branques al forat.

-Ha, ha,ha – van dir burletes-. No ens podeu atrapar i nosaltres no sortirem pas!

Aleshores, la Pat es va posar a ballar, a moure's en cercles davant del forat, alhora que taral.lejava una cançoneta molt irritant:

-Ni-no, ni-no, ni-no...no l'encertare-u, no em tocare-u amb una nou pa-as!

I llavors la Pat va rebre un bombardeig de nous!

12

LÀMINA 11

Quan els lladres van llançar dues-centes vint-i-quatre nous el comissari Gordon va dir.

-Pareu! Ja hem recuperat exactament el mateix nombre de nous que heu robat! Us podeu quedar al vostre forat, menjant nous. I també aprofitar per pensar com se sent un quan li prenen el que és seu.

- Ha,ha,ha!- van contestar els lladres.

Els policies van tornar a la caseta després de tornar les 204 nous a l'esquirol i les 20 nous als ratolins del bosc. I van escriure el seu últim informe que deia:

“Cap crim, cap càstig”

Es van somriure l'un a l'altra.

Havien resolt el seu primer cas plegats.

13

LÀMINA 12

Al bosc han robat les nous de l'esquirol. No una ni dues, no. Una bona pila!

El comissari Gordon, un gripau amb molta experiència com a policia, haurà de resoldre el cas. I encara que sembli senzill, no ho és, perquè s'està fent fosc, s'ha posat a nevar, fa molt de fred, i el comissari Gordon descobreix que hi ha un misteriós animaló implicat en el robatori.

Escoltant atentament aquest conte, descobrirem el pla brillant del comissari Gordon per enxampar el lladregot. Amb l'ajuda d'un ajudant i unes quantes magdalenes.

